

Sygn. akt: I C 1680/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wencka
Protokolant:	Monika Kosobko - Derehajło

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko I. W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej I. W. na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 410,06 (czterysta dziesięć 6/100) złotych z odsetkami w stosunku rocznym w wysokości 8 % od dnia 27 października 2015 roku do dnia zapłaty.

II. Zasadza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 107 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1680/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanej I. W. kwoty 410,06 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazała, że strony w dniu 22 grudnia 2011 roku zawarły umowę (...) Nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do zwrotu łącznej kwoty 853,20 złotych w 36 – tygodniowych ratach począwszy od dnia 29 grudnia 2011 roku. Strona powodowa wywodziła, że pożyczka nie została spłacona przez pozwaną w całości i uiściła ona łącznie kwotę 673,20 złotych. W dniu 18.08.2015 roku wezwano pozwaną bezskutecznie do zwrotu pozostałej kwoty. Powódka wyjaśniła, że na kwotę roszczenia składają się kwoty: 180 złotych tytułem niespłaconej pożyczki oraz 230,06 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek naliczanych do dnia 22 października 2015 roku (k. 2 – 3).

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2015 roku Sąd RejonowyL. (...) (...) Wydział Cywilny, sygn. akt VI Nc – e (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego wB.P. (k. 3v).

Powódka, przed Sądem Rejonowym wB. P., podtrzymała wytoczone powództwo w całości (k. 28).

Pozwana I. W. w piśmie procesowym z dnia 28.12.2015 roku podnosiła, że powództwo jest bezpodstawne. Wskazywała, że od dnia 15.06.2015 roku nie było u niej żadnego przedstawiciela powodowej firmy, w innym wypadku pozwana by to zadłużenie spłaciła (k. 25).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne jest w sprawie, że w dniu 22 grudnia 2011 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. zawarła z pozwaną I. W. umowę o (...) Nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do zwrotu łącznej kwoty złotych 853,20 złotych w 36 – tygodniowych ratach poczynając od dnia 27 grudnia 2011 roku. Na kwotę łącznego zobowiązania składała się: wypłacona pożyczka w wysokości 500 złotych, opłata przygotowawcza w wysokości 25 złotych, oprocentowanie 38,09 złotych oraz koszt obsługi pożyczki w domu 290,11 złotych. Strony ustaliły wysokości rat w równych kwotach po 23,70 złotych tygodniowo. W punkcie 21 i 22 umowy zawarto regulację dotyczącą rozwiązania umowy za wypowiedzeniem. Zgodnie punktem 28 umowy we wszystkich kwestiach nieuregulowanych umową zastosowanie miały przepisy „Regulaminu pożyczek”, ustawy o kredycie konsumenckim, kodeksu cywilnego oraz inne właściwe przepisy prawa (umowa k. 15-16).

Pozwana łącznie na poczet spłaty długu uiściła kwotę 673,20 złotych (historia spłat k. 17-18, wyliczenie wartości zobowiązania k. 19, karta spłat pożyczki k. 26). W dniu 18.08.2015 roku powódka bezskutecznie skierowała do pozwanej przesądowe wezwanie do zapłaty łącznej kwoty 406,57 złotych, w tym kwoty 180 złotych tytułem niespłaconych rat pożyczki i kwoty 226,57 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w spłacie poszczególnych rat pożyczki (wezwanie do zapłaty k. 20).

W ocenie Sądu, mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość.

Powódka udowodniła, że zawarła z pozwaną umowę pożyczki i wykonała swoje zobowiązanie wynikające z tej umowy, gdyż wydała pozwanej przedmiot pożyczki w postaci określonej kwoty. Udowodniła także, że pozwana nie wywiązała się z obowiązku zwrotu pożyczki i jest winna z tego tytułu kwotę 410,06 złotych, w tym kwotę 180 złotych tytułem niespłaconej pożyczki oraz kwotę 230,06 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek naliczanych do dnia 22 października 2015 roku. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, na mocy której obie strony zobowiązują się spełnić określone świadczenia. Powódka spełniła swoje zobowiązanie i jest uprawniona do dochodzenia, aby pozwana wykonała swoją część umowy.

Twierdzenia pozwanej, że powódka nie wykonała obowiązków jakie nakładała na nią umowa o pożyczkę, związanych z obsługą pożyczki w domu, pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie zostały w żaden sposób udowodnione. Pozwana, mimo pouczenia jej o obowiązku udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi skutki prawne, nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających, że przedstawiciel powódki nie przyjeżdżał do jej miejsca zamieszkania po odbiór kolejnych rat. Dodać także należy, że błędne jest przekonanie pozwanej, że brak wizyt przedstawiciela powódki w celu odbioru rat, zwalnia ją w obowiązku zwrotu pożyczki. Treść umowy łączącej strony, nie przewiduje takich konsekwencji. Nienależyte wykonanie przez powódkę jej obowiązków związanych z obsługą pożyczki w domu, mogłoby skutkować obniżeniem należnej jej opłaty za obsługę pożyczki w domu. Opłata ta zgodnie z umową łączącą strony była należna od dnia ustalonego terminu spłaty raty pożyczki i uiszczana proporcjonalnie do

splacanych kwot, niezależnie czy są wpłacane w terminie, po terminie, czy przed jego upływem. Brak należytej obsługi pożyczki w domu ze strony powódki, nie zwalniałby jednakże pozwanej z obowiązku zwrotu pożyczki.

Mając na względzie powyższe okoliczności na podstawie art. 720 § 1 kodeksu cywilnego, należało orzec jak w pkt. I sentencji wyroku. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym ta strona która przegrała spór, ma obowiązek zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Powódka poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 107 złotych, w tym opłatę sądową w wysokości 30 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych i wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 60 złotych. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda ustalono na podstawie § 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).